

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การใช้นิทานพื้นบ้านล้านนาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูด การเขียนภาษาอังกฤษ และความตระหนักในคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่นของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 นั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. รูปแบบการวิจัย
4. การดำเนินการและการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน สันกำแพง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด (อ 021 ค) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 36 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง และเครื่องมือที่ใช้ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้นิทาน พื้นบ้านล้านนาฉบับภาษาอังกฤษ จำนวน 5 เรื่องๆละ 1 แผนการสอน แต่ละแผนการสอนใช้เวลา 4 คาบ คาบละ 50 นาที โดยในขั้นตอนการสร้างแผนการสอนนั้นผู้วิจัยเริ่มจากการศึกษาหลักสูตร ภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 และคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูดสำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่3 เพื่อหาขอบเขตของเนื้อหาทางภาษาที่เหมาะสมกับระดับของนักเรียน จากนั้น จึงศึกษาและคัดเลือกนิทานพื้นบ้านล้านนาที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนและบริบทของการเรียน การสอน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้คัดเลือกนิทานโดยพิจารณาจากเกณฑ์การคัดเลือกนิทานของ Wright

(1995 อ้างในสมปอง หลอมประโคน, 2544) และ Stern (1986) ซึ่งเสนอให้คัดเลือกนิทานที่เหมาะสมกับวัย ความสนใจ และระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน นิทานควรเป็นเรื่องที่ทำความเข้าใจได้ง่าย เนื้อเรื่องและเนื้อหาทางภาษาในนิทานควรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน และนิทานนั้นควรเป็นนิทานที่ผู้สอนและผู้เรียนชอบเพราะจะช่วยให้การเล่านิทาน มีชีวิตชีวาและมีความสมจริง โดยนิทานที่ผู้วิจัยเลือกได้จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ นิทานที่เล่าโดยนายชุม ไชยसार อยู่บ้านเลขที่ 57 หมู่ 1 บ้านป่าเล่า อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่ อาชีพทำคั้ร้ม จำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ นิทานเรื่อง " ดาวลูกไก่ " และ "จวนากับคนใจ" นิทานอีก 2 เรื่อง ได้แก่ "โลกมากลมหาย" เล่าโดยพ่อหนานดี ไทยกรณ์ อยู่บ้านเลขที่ 112 หมู่ 5 ต.แม่โป่ง อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ อาชีพจักสาน และเรื่อง " เต้ใจกับยาโม " เล่าโดยนายเรวัตร ปรึปัน อยู่บ้านเลขที่ 74/1 หมู่ 6 ต.ลำราญราษฎร์ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ อาชีพรับจ้าง (วัชรภรณ์ ตั้งวิวัฒนาพานิช , 2540) และเรื่อง "หงส์ฝาแฝด" เล่าโดยคุณประจัญ ศรีสุวรรณ จ.เชียงใหม่ (สุพัตรา กิตวงศ์, 2538) เมื่อเลือกนิทานได้แล้ว ผู้วิจัยนำนิทานมาปรับให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนให้มากยิ่งขึ้นโดยเพิ่มหรือ ลดเนื้อหาและปรับเปลี่ยนภาษาเล็กน้อย แล้วนำนิทานพื้นบ้านล้านนาทั้ง 5 เรื่องมาแปลเป็นภาษาอังกฤษให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้เชี่ยวชาญ และเจ้าของภาษา(ดูภาคผนวก ก) ตรวจสอบความถูกต้องของภาษาและโครงสร้างไวยากรณ์ เมื่อได้นิทานที่เหมาะสมแล้วผู้วิจัยจึงสร้างแผนการสอนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานและการแสดงบทบาทสมมติจากนิทานที่ผู้เรียนเขียนขึ้นจากจินตนาการของกลุ่มประกอบด้วยขั้นตอนหลัก 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนการเล่านิทาน ขั้นนี้เป็นขั้นเตรียมความพร้อมของผู้เรียนสำหรับการฟังนิทานซึ่งผู้สอนทำได้หลายวิธี เช่น การกระตุ้นให้นักเรียนสนใจที่จะฟังนิทานโดยการให้ผู้เรียนดูรูป แล้วทายเรื่องเกี่ยวกับนิทานหรือทายเรื่องราวเกี่ยวกับนิทานจากชื่อเรื่องเป็นต้น ขั้นที่สอง เป็นขั้นตอนการเล่านิทาน ในขั้นนี้ผู้สอนเล่านิทานให้จบหรือทำกิจกรรมย่อยระหว่างการเล่า เช่น การหยุดถามให้นักเรียนทายเกี่ยวกับเรื่องราวต่อไปในนิทานหรือให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบการเล่านิทาน ขั้นที่สาม เป็นขั้นหลังการเล่านิทาน ขั้นนี้มุ่งเน้นการตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ฟัง และการประยุกต์ใช้ความรู้ที่ได้ฟังการเล่านิทาน เช่น ผู้สอนถามคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ ได้ฟัง ให้ผู้เรียนทบทวนคำศัพท์ที่ปรากฏในนิทาน เขียนนิทานเรื่องใหม่โดยใช้ความรู้จากนิทานที่ได้ฟัง และนำนิทานที่เขียนขึ้นใหม่มาแสดงบทบาทสมมติเป็นต้น (สมปอง หลอมประโคน, 2544 และ Instructional Resources Unit Curriculum and Instruction Branch, 1997) แผนการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านล้านนานี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยอิงกับข้อกำหนดต่างๆเกี่ยวกับเนื้อหาทางภาษาและจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนตามที่ระบุไว้ในหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช

2539 และคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง - พูด (อ 021 ค) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังจากที่เราสร้างแผนการสอนแล้วผู้วิจัยนำแผนการสอนไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษตรวจสอบความเหมาะสมและความถูกต้องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ในการทดลองจริง ดังนี้

การดำเนินการทดลองสอนตามแผนการสอนที่ 1 เรื่อง The Chick Stars (ดาวลูกไก่) เล่าโดยนายชุม ไชยसार อาชีพทำคันร่ม อยู่บ้านเลขที่ 57 หมู่ 1 บ้านป่าเล้า อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่ เรียบเรียงโดย วัชรภรณ์ ตั้งวิวัฒนาพานิช (2540) และเรียบเรียงเป็นภาษาอังกฤษโดย Ms.Kerry Walker อาสาสมัครชาวอังกฤษ มีขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นก่อนการเล่านิทาน ผู้สอนให้นักเรียนดูรูปภาพพระภิกษุ (a monk), แม่ไก่ (a hen), ลูกไก่ (chicken), ตา-ยาย (the old couple) และรูปดาว (stars) แล้วให้นักเรียนทายเรื่องเกี่ยวกับนิทาน

ขั้นการเล่านิทาน ผู้สอนเล่านิทานเรื่อง The Chick Stars ตอนที่ 1 แล้วซักถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่อไปในนิทานแล้วจึงให้นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวในนิทานเพื่อทบทวนความเข้าใจ เช่น Who went to the couple's house?, What did the old couple want to give to the monk?, What did the old couple kill to make food?..etc... หลังจากนั้นให้นักเรียนทำงานกลุ่มเล่านิทานเรื่อง The Chick Stars (ดาวลูกไก่) เป็นภาษาอังกฤษโดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการตอบคำถาม

ขั้นหลังการเล่านิทาน ผู้สอนให้นักเรียนทุกกลุ่มเขียนนิทานภาษาอังกฤษเรื่องใหม่ตามจินตนาการของตนเองโดยยึดแนวคิดและคติสอนใจจากนิทานเรื่อง The Chick Stars ที่ได้ฟังครูเล่าเกี่ยวกับความกตัญญูตามองค์ประกอบ 3 เกณฑ์ คือ การเขียนนำเสนอแนวคิดที่สอดคล้อง คุณธรรม จริยธรรม ความต่อเนื่องและความน่าสนใจของนิทาน และความถูกต้องของการใช้ภาษา ต่อจากนั้นนักเรียนทุกกลุ่มนำนิทานที่กลุ่มเขียนขึ้นใหม่มาแสดงบทบาทสมมติโดยผู้สอนและผู้ช่วยวิจัยอีก 2 คนให้คะแนนความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนจากการแสดงบทบาทสมมติ โดยยึดองค์ประกอบ 4 เกณฑ์ คือ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความถูกต้องของการใช้ภาษา การสื่อความหมายให้เข้าใจ และการใช้น้ำเสียงสละ

จากการทดลองใช้แผนการสอนเรื่อง The Chick Stars (ดาวลูกไก่) พบว่า นักเรียนสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องนิทานที่ฟังได้เร็วเนื่องจากนักเรียนมีความรู้เดิมเกี่ยวกับนิทานเรื่องนี้มาก่อนเป็นอย่างดี นักเรียนสามารถเล่าเรื่อง และตอบคำถามได้ดี แต่ในการทำกิจกรรมการเล่านิทานซ้ำ (Retelling) นักเรียนยังไม่มี ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการเล่ามีจำนวน 2 กลุ่ม คือ

กลุ่ม MUGGLE และกลุ่ม Spicy Six Seasons ขออนุญาตใช้ภาษาไทยในการเล่านิทานซ้ำ ผู้สอนได้พยายามกระตุ้นให้ใช้ภาษาอังกฤษแม้ว่าจะช้าบ้างก็ตาม และยังพบอีกว่ากลุ่ม MUGGLE สามารถเพิ่มคำศัพท์คำว่า Once upon a time ในการเล่านิทาน และใช้คำว่า cottage แทนคำว่า house ที่ครูเล่า และกลุ่ม Spicy Six Seasons เพิ่มคำศัพท์คำว่า Long, long ago ในการเริ่มเรื่อง และใช้คำศัพท์ hut แทนคำว่า house

ในการเขียนนิทานเรื่องใหม่กลุ่ม MUGGLE เขียนนิทานเรื่อง SEVEN BRIGHT STARS, กลุ่ม Spicy Six Seasons เขียนเรื่อง Bird & Ant, กลุ่ม No Name เขียนเรื่อง Lassie Come Home, กลุ่ม Beauty เขียนเรื่อง Beauty & A Fairy, กลุ่ม Boom เขียนเรื่อง The Lion & The Mouse และกลุ่ม Beatie เขียนเรื่อง Goddess of the Moon จากการอ่านนิทานที่นักเรียนเขียนขึ้น พบว่า นักเรียนบางกลุ่มยังยึดติดกับนิทานอีสป เช่น เรื่อง The Lion & The Mouse ส่วนภาษาที่นักเรียนใช้ในการเขียนยังเป็นส่วนมากภาษาไทย ผู้สอนได้ให้ข้อเสนอแนะแก่นักเรียนในการใช้จินตนาการของตนเองในการเขียนจะดีกว่าการคัดลอกนิทานที่มีอยู่เดิม นอกจากนี้ยังพบอีกว่าการที่นักเรียนส่งงานเขียนนิทานให้ผู้สอนตรวจซ้ำ จึงทำให้เวลาในการซ่อมเพื่อแสดงบทบาทสมมตินั้นมีน้อยมากบางกลุ่ม เช่น กลุ่ม Boom แสดงได้ไม่ดีเท่าที่ควร ในการแสดงบทบาทสมมติพบว่านักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษไม่คล่องแคล่วเท่าที่ควรจะเสี่ยงไปเป็นผู้บรรยายเรื่องและผู้วิจัยได้พบว่าในจำนวนกลุ่มเป้าหมายทั้งหมด 36 คน มีนักเรียนจำนวน 2 คน ใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับค่อนข้างดี

การดำเนินการทดลองสอนตามแผนการสอนที่ 2 เรื่อง More is Less (โลกมากลาภหาย) เล่าโดยพ่อหนานดี ไทยกรณ์ อาชีพจักสาน อยู่บ้านเลขที่ 112 หมู่ 5 ต.แม่โป่ง อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ เรียบเรียงโดย วัชรภรณ์ ตั้งวิวัฒนาพานิช (2540) และเรียบเรียงเป็นภาษาอังกฤษโดย Ms. Kerry Walker อาสาสมัครชาวอังกฤษ มีขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นก่อนการเล่านิทาน ผู้สอนให้นักเรียนทำงานกลุ่มเล่านิทานเป็นภาษาอังกฤษจากภาพที่กำหนดให้ ดังนี้ ภาพ King of the monkeys, groups of monkeys, sacks of gold, two men and their neighbors

ขั้นการเล่านิทาน ผู้สอนเล่านิทานเรื่อง More is Less แล้วให้นักเรียนทุกกลุ่มวาดภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ในนิทานโดยสรุปลงในกระดาษที่แจกให้แล้วจึงให้นักเรียนฟังนิทานอีก 1 รอบเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของภาพ อีกทั้งให้นักเรียนจำประโยคที่ตนประทับใจจากนิทาน แล้วนำเสนอในกลุ่มรวมเป็นประโยคที่ประทับใจของกลุ่มในการทำกิจกรรมต่อไป

ขั้นหลังการเล่านิทาน ผู้สอนให้นักเรียนเขียนนิทานภาษาอังกฤษเรื่องใหม่ตามจินตนาการของตนเองโดยยึดประโยคที่กลุ่มประทับใจจากนิทานที่ได้ฟังครูเล่าเกี่ยวกับความโลภเป็นแนวในการเขียนตามองค์ประกอบ 3 เกณฑ์ คือ การเขียนนำเสนอแนวคิดที่สอดคล้องคุณธรรมจริยธรรม ความต่อเนื่องและความน่าสนใจของนิทานและความถูกต้องของการใช้ภาษาต่อจากนั้นนักเรียนทุกกลุ่มนำนิทานที่กลุ่มเขียนขึ้นใหม่มาแสดงบทบาทสมมติโดยผู้สอนและผู้ช่วยวิจัยอีก 2 คนให้คะแนนความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนจากการแสดงบทบาทสมมติโดยยึดองค์ประกอบ 4 เกณฑ์ คือ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความถูกต้องของการใช้ภาษา การสื่อความหมายให้เข้าใจ และการใช้น้ำเสียงลีลา

จากการทดลองใช้แผนการสอนเรื่อง More is Less (โลกมากล้นหาย) พบว่า ระหว่างที่ผู้สอนเล่านิทานนั้น นักเรียนบางคนตามคำศัพท์ยากที่ปรากฏในนิทาน เช่นคำว่า pretend, guard, grave, neighbor, greed ผู้สอนได้ยกตัวอย่างและแสดงท่าทางประกอบ รวมทั้งมีนักเรียนในชั้นเรียนที่ทราบความหมายของคำศัพท์เป็นผู้ช่วยเหลือโดยการบอกความหมายคำศัพท์แก่เพื่อนๆในการวาดภาพเพื่อสรุปและเรียงลำดับเหตุการณ์นั้น พบว่ามีนักเรียนจำนวน 2 กลุ่ม คือกลุ่ม Big Stars และกลุ่ม Alaska วาดภาพตอนจบของเรื่องผิดโดยวาดเป็นคนฆ่าลิงและชนทองคำกลับบ้าน ซึ่งตอนจบที่ถูกต้องของนิทานคือ ลิงฆ่าคน ในการวาดภาพพบว่ามีนักเรียนจำนวน 10 คนที่มีความสามารถในการวาดภาพได้ค่อนข้างดีนักเรียนใช้เวลาในการวาดภาพประมาณ 30- 40 นาทีนักเรียนทุกกลุ่มมีการแบ่งหน้าที่กันในกลุ่มในการช่วยกันวาดภาพและระบายสีนับเป็นการส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ในการทำงานครั้งนี้พบว่า มีนักเรียนจำนวน 5 กลุ่มได้มีการปรับเปลี่ยนสมาชิกในกลุ่มเพื่อความคล่องตัวในการทำงาน มีเพียง 1 กลุ่มเท่านั้นที่สมาชิกไม่มีการเปลี่ยนแปลงคือกลุ่ม Spicy Six Seasonsและสมาชิกในกลุ่มนี้เขียนเรื่องได้ดีขึ้น เริ่มสร้างจินตนาการทางความคิดของกลุ่มตนเองตามประโยคที่กลุ่มประทับใจ คำว่า want more, get less ในการเขียนนิทานเรื่องใหม่ กลุ่ม Perfect เขียนเรื่อง The Gold Baby Cat, กลุ่ม Alaska เขียนเรื่อง Polar bears & Diamonds, กลุ่ม Spicy Six Seasons เขียนเรื่อง A Covetous Rat , กลุ่ม Taxi เขียนเรื่อง A Big Magic Jar, กลุ่ม Big Star เขียนเรื่อง The Jackdaw & The Doves และกลุ่ม Griffindore เขียนเรื่อง The Poor man & golden deer ในการแสดงบทบาทสมมตินักเรียนมีการเตรียมตัวฝึกซ้อมมากขึ้นกว่าครั้งแรก มีการใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดง มีบทสนทนาที่สั้น และซ้ำๆกันจนเพื่อนจำได้ เช่น " O.K.Omm , Pink." ของกลุ่ม Spicy Six Seasons บางกลุ่มมีบทสนทนาน้อย กลุ่มที่ไม่ดูบทในการแสดงเลยได้แก่ กลุ่ม Taxi จากการปรับเปลี่ยนสมาชิกในกลุ่มพบว่าสมาชิกในกลุ่ม Lord of the Ring ส่วนใหญ่พูดได้

อย่างคล่องแคล่วชัดเจน จึงทำให้สมาชิกมีความมั่นใจและกล้าแสดงออก น้ำเสียงที่ใช้ในการพูดมีความหนักแน่น ชัดเจน และพูดได้คล่องแคล่วขึ้นมากกว่าเดิมและจากการแสดงบทบาทสมมติครั้งนี้พบว่าตัวแปรที่ทำให้ประสิทธิภาพในการพูดของนักเรียนบางคนในกลุ่ม Spicy Six Seasons ลดลงเนื่องจากอาการไม่สบายด้วยไข้หวัด

การดำเนินการทดลองสอนตามแผนการสอนที่ 3 เรื่อง A Man and His Servant (จาวนากับคนใช้) เล่าโดย นายชุม ไชยसार อาชีพทำคั้่นร่่ม อยู่บ้านเลขที่ 57 หมู่ 1 บ้านป่าเล้า อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่ เรียบเรียงโดย รัชราภรณ์ ตั้งวิวัฒนาพานิช (2540) และเรียบเรียงเป็นภาษาอังกฤษโดย Ms.Kerry Walker อาสาสมัครชาวอังกฤษ มีขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นก่อนการเล่านิทาน ผู้สอนให้นักเรียนทายเหตุการณ์จากชื่อนิทาน A Man and His Servant

ขั้นการเล่านิทาน ผู้สอนเล่านิทานเรื่อง A Man and His Servant แล้วหยุดซักถามก่อนเริ่มเล่าตอนใหม่เพื่อให้นักเรียนทายเหตุการณ์ตอนต่อไปของนิทาน ต่อจากนั้นให้นักเรียนจำนวน 16 คนทำกิจกรรม Strips in Circle โดยการเรียงลำดับเหตุการณ์จากแผ่นข้อความ (Strips) ที่ครูแจกให้ และนักเรียนที่เหลือในชั้นเรียนเป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องของประโยคที่เพื่อนถือและยืนเรียงเป็นวงกลมเมื่อตรวจสอบความถูกต้องแล้วนักเรียนที่เป็นผู้ตรวจสอบอ่านออกเสียงแผ่นข้อความทั้งหมด หลังจากนั้นให้นักเรียนบอกคติเตือนใจ หรือ สุภาษิตที่เกี่ยวข้องกับนิทานที่ได้ฟัง

ขั้นหลังการเล่านิทาน ผู้สอนให้นักเรียนเขียนนิทานภาษาอังกฤษเรื่องใหม่ตามจินตนาการของตนเองโดยยึดคติเกี่ยวกับการรู้เท่าทันผู้อื่นที่ได้จากนิทานที่ครูเล่าเป็นแนวในการเขียนตามองค์ประกอบ 3 เถนธ์ คือ การเขียนนำเสนอแนวคิดที่สอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม ความต่อเนื่องและความน่าสนใจของนิทาน และความถูกต้องของการใช้ภาษา ต่อจากนั้นนักเรียนทุกกลุ่มนำนิทานที่กลุ่มเขียนขึ้นใหม่มาแสดงบทบาทสมมติโดยผู้สอนและผู้ช่วยวิจัยอีก 2 คนให้คะแนนความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนจากการแสดงบทบาทสมมติโดยยึดองค์ประกอบ 4 เถนธ์ คือ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความถูกต้องของการใช้ภาษา การสื่อความหมายให้เข้าใจ และการใช้น้ำเสียงลีลา

จากการทดลองใช้แผนการสอนเรื่อง A Man and His Servant (จาวนากับคนใช้) พบว่าจากการทายเรื่องจากชื่อนิทาน นักเรียนทายว่า a man ในเรื่องจะต้องเป็นคนร้ายเพราะว่าเขามีคนใช้ทำงานในบ้าน จากการถามย้อนกลับของครูระหว่างการเล่านิทานพบว่ามึนักเรียนจำนวน 2 คน ไม่เข้าใจว่าทำไมคนใช้ (a servant) จึงยังมีชีวิตอยู่และสนทนาโต้ตอบกับ a man ได้ทำให้ผู้สอนพบว่านักเรียนไม่เข้าใจการเปรียบเทียบในเรื่องที่เปรียบเทียบ a grilled chicken เป็น

a bird และ a bottle of liquor เป็น a bottle of poison ผู้สอนจึงให้เพื่อนนักเรียนที่นั่งอยู่ด้านข้างของทั้งสองคนอธิบายให้เพื่อนเข้าใจ นอกจากนี้ยังพบอีกว่ากิจกรรม Strips in Circle เป็นกิจกรรมที่สร้างความสนุกสนานให้แก่ผู้เรียนและได้ประโยชน์ในการสรุปนิทานเป็นอย่างดีแม้ว่าจะใช้เวลาในการดำเนินกิจกรรมค่อนข้างมากก็ตาม และจากการอ่านออกเสียงแผ่นข้อความ ทำให้ผู้สอนสามารถตรวจสอบความถูกต้องของการออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียน เช่น คำว่า cloth, servant, และ flew ส่วนคติหรือสุภาษิตที่นักเรียนได้จากนิทาน เช่น ไก่เห็นตีนงู งูเห็นนมไก่, ชิงกิวา ชากี้แรงอย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน ฯลฯ ในการเขียนนิทานเรื่องใหม่โดยยึดคติสอนใจเกี่ยวกับการรู้เท่าทันผู้อื่น กลุ่ม Big Stars เขียนเรื่อง A Millionaire and A Rice Merchant, กลุ่ม Vanilla Sky เขียนเรื่อง A Great Honest Dog, กลุ่ม Alaska เขียนเรื่อง An Honest Jusmine, กลุ่ม Taxi เขียนเรื่อง An Honest Man, กลุ่ม Griffindore เขียนเรื่อง A Result of Treacherous และกลุ่ม Spicy Six Seasons เขียนเรื่อง In the Hackward School นักเรียนทุกกลุ่มมีพัฒนาการที่ดีในการคิดเรื่องอย่างสร้างสรรค์ มีการประยุกต์ใช้นิทานต่างประเทศ เช่น Harry Potter หรือ นิทานที่ได้เรียนมาในการวางกรอบเพื่อแสดงบทบาทสมมติ จากการนำนิทานที่เขียนขึ้นใหม่มาแสดงบทบาทสมมติ พบว่า มีสมาชิกในกลุ่ม Big Stars จำนวน 1 คน มีพัฒนาการทางการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

การดำเนินการทดลองสอนตามแผนการสอนที่ 4 เรื่อง Two - Headed Swans (หงส์ฝาแฝด) เล่าโดย คุณประจัญ ศรีสุวรรณ จ.เชียงใหม่ เรียบเรียงโดย สุพัตรา กิตวงศ์ (2538) และเรียบเรียงเป็นภาษาอังกฤษโดย Ms.Kerry Walker อาสาสมัครชาวอังกฤษ มีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นก่อนการเล่านิทาน หลังจากที่คุณเรียนทราบความหมายของคำว่า Goose และ Swans แล้วผู้สอนให้นักเรียนหลับตาและจินตนาการถึงลักษณะของ Goose และของ Swans แล้วให้นักเรียนบอกความเหมือนและความแตกต่างของสัตว์ทั้งสองประเภท แล้วให้นักเรียนทุกกลุ่มจินตนาการว่าถ้านักเรียนเป็น Goose และ Swans นักเรียนจะทำอะไรบ้าง ต่อจากนั้นให้นักเรียนทายเหตุการณ์ในนิทานจากชื่อนิทานที่ครูเขียนบนกระดานดำ

ขั้นการเล่านิทาน ผู้สอนเล่านิทานให้นักเรียนฟัง 1-2 รอบ แล้วให้นักเรียนอาสาสมัครจากแต่ละกลุ่มมาแสดงท่าทางประกอบการเล่านิทานของครูโดยเพื่อนๆในชั้นเรียนเป็นผู้ช่วยตรวจสอบความถูกต้องของเรื่องระหว่างแสดง หลังจากนั้นให้นักเรียนทุกกลุ่มวาดภาพสรุปเหตุการณ์จากนิทานเรื่อง Two-Headed Swans แล้วทุกกลุ่มบอกคติสอนใจได้จากนิทานเรื่องนี้

ขั้นหลังการเล่านิทาน ผู้สอนให้นักเรียนเขียนนิทานภาษาอังกฤษเรื่องใหม่ตามจินตนาการของตนเองโดยยึดคิดเกี่ยวกับการไม่พูดส่อเสียดของผู้อื่นจากนิทานที่ได้ฟังครูเล่าเป็นแนวในการเขียนตามองค์ประกอบ 3 เกณฑ์ คือ การเขียนนำเสนอแนวคิดที่สอดคล้องคุณธรรม จริยธรรม ความต่อเนื่องและความน่าสนใจของนิทานและความถูกต้องของการใช้ภาษาต่อจากนั้นนักเรียนทุกกลุ่มนำนิทานที่กลุ่มเขียนขึ้นใหม่มาแสดงบทบาทสมมติโดยผู้สอนและผู้ช่วยวิจัยอีก 2 คนให้คะแนนความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนจากการแสดงบทบาทสมมติโดยยึดองค์ประกอบ 4 เกณฑ์ คือ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความถูกต้องของการใช้ภาษา การสื่อความหมายให้เข้าใจ และการใช้น้ำเสียงลีลา

จากการทดลองใช้แผนการสอนเรื่อง Two-Headed Swans (หงส์ฝาแฝด) พบว่า จินตนาการของนักเรียนในการบอกความเหมือนและความแตกต่างของ Goose และ Swans นั้นนักเรียนได้ให้ข้อมูล ดังนี้

ความเหมือน (Similarity) : has got beak, feather, wings and legs, can fly

ความแตกต่าง (Dissimilarity) :

Goose : ugly, can fly not so high, short neck

Swans : beautiful, graceful, fly higher than goose, long neck

นอกจากนี้ในการจินตนาการของนักเรียนเกี่ยวกับ "ถ้านักเรียนเป็น Swans นักเรียนจะ..." นักเรียนกลุ่มที่ 1 ตอบว่า fly to Atlantic ocean กลุ่มที่ 2 ตอบว่า fly to New York to see the ground zero and wait for the new world trade center building กลุ่มที่ 3 ตอบว่า fly around the world and drop everywhere I want. กลุ่มที่ 4 ตอบว่า eat fish everyday กลุ่มที่ 5 ตอบว่า join in the "Ra-bum-Tai-Nam" in the Olympic game กลุ่มที่ 6 ตอบว่า dance with Suwanan Kongying ในการให้นักเรียนทายเหตุการณ์ในนิทานจากชื่อนิทาน "Two-Headed Swans" มีนักเรียนจำนวน 1 คน ในจำนวนทั้งหมด 36 คน ที่เข้าใจและมีความรู้เกี่ยวกับ Siamese twins หรือ แผลดอิน-จัน ที่มีส่วนล่างของร่างกายติดกันเหมือนชื่อของนิทานเรื่องนี้ในขณะที่ฟังครูเล่านิทานเมื่อครูเล่าถึงประโยคที่ว่าหงส์ฝาแฝดสามารถแยกตัวออกจากกันได้นักเรียนทำท่าทางสงสัย ผู้สอนจึงย้ำว่าเป็นเหตุการณ์ในนิทาน (in tale) มิใช่เรื่องจริง และจากการสังเกตผู้วิจัยยังพบอีกว่าในการวาดภาพสรุปเรื่องนั้นบางกลุ่มวาด Two-Headed Swans เป็นคนสองคน หรือ คนสองหัว กลุ่มที่วาดสรุปได้ถูกต้องที่สุดคือกลุ่ม Lord of the Ring ในการเขียนนิทานเรื่องใหม่ตามคติสอนใจเกี่ยวกับผลของการถูกผู้อื่นพูดยุยงส่อเสียดทำให้หงส์ฝาแฝดต้องแยกตัวออกจากกัน กลุ่ม Alaska เขียนเรื่อง Juck-Kaew & Juck-Phet, กลุ่ม Lord of the Ring (Geoffrindore เดิม)

เขียนเรื่อง Two Kings, กลุ่ม Big Stars เขียนเรื่อง Two Penguins & Polar Bear, กลุ่ม Vanilla Sky เขียนเรื่อง The Two-Headed Cat and Snepe, กลุ่ม Taxi เขียนเรื่อง Two-Headed Dog และกลุ่ม Spicy Six Seasons เขียนเรื่อง Family School

จากการเขียนนิทานเรื่องใหม่ มีเพียง 3 กลุ่มที่สามารถเขียนเรื่องโดยมีแนวคิดอยู่ในระดับดีมาก 2 กลุ่ม คือ กลุ่ม Alaska และ กลุ่ม Lord of the Ring อยู่ในระดับ ดี จำนวน 1 กลุ่ม คือ กลุ่ม Taxi ในการแสดงบทบาทสมมติ นักเรียนส่วนใหญ่พร้อมสำหรับการแสดงในครั้งนี้มีเพียงบางคนที่ยังกังวลกับบทพูดของตนเอง นักเรียนมีความตื่นตัวในการแสดงบทบาทสมมติเพื่อให้ Ms.Yoshiko Watanabe อาจารย์ช่วยสอนภาษาอังกฤษชาวญี่ปุ่นมาร่วมเป็นกรรมการในการให้คะแนนการพูดในครั้งนี้ นักเรียนทุกกลุ่มมีการเตรียมอุปกรณ์การแสดงอย่างพร้อมเพียง กลุ่มที่แสดงได้ดีมาก คือกลุ่ม Alaska และกลุ่ม Lord of the Ring ส่วนกลุ่ม Taxi ยังไม่มีพัฒนาการในด้านการแสดงบทบาทสมมติ

การดำเนินการทดลองสอนตามแผนการสอนที่ 5 เรื่อง TAE-JO and YA-MO (เต๋โจ กับยาโม) เล่าโดย นายเรวัตร โปธิปัน อาชีพรับจ้าง อยู่บ้านเลขที่ 74/1 หมู่ 6 ต.สำราญราษฎร์ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ เรียบเรียงโดย วัชรภรณ์ ตั้งวิวัฒนาพานิช (2540) และเรียบเรียงเป็นภาษาอังกฤษโดย Ms.Kerry Walker อาจารย์ชาวอังกฤษ มีขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นก่อนการเล่านิทาน ผู้สอนให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเรียงลำดับภาพที่กำหนดให้เกี่ยวกับเหตุการณ์ในนิทานแล้วเปรียบเทียบผลงานกับเพื่อนต่างกลุ่ม หลังจากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเล่านิทานจากภาพที่ได้เรียงลำดับ

ขั้นการเล่านิทาน นักเรียนทุกกลุ่มฟังครูเล่านิทานแล้วตรวจสอบความถูกต้องของภาพในกลุ่มของตนเองต่อจากนั้นนักเรียนทุกกลุ่มตอบคำถามโดยแสดงแผ่นคำตอบที่ถูกต้องหลังจากที่ฟังคำถามจากครู และนักเรียนทุกกลุ่มบอกคติสอนใจที่ได้รับจากนิทานเรื่อง TAE-JO and YA-MO

ขั้นหลังการเล่านิทาน ผู้สอนให้นักเรียนเขียนนิทานภาษาอังกฤษเรื่องใหม่ตามจินตนาการของตนเองโดยยึดคติเกี่ยวกับการพูดด้วยถ้อยคำที่สุภาพ (Polite words) จากนิทานที่ได้ฟังครูเล่าเป็นแนวในการเขียนตามองค์ประกอบ 3 เกณฑ์ คือ การเขียนนำเสนอแนวคิดที่สอดคล้องคุณธรรม จริยธรรม ความต่อเนื่องและความน่าสนใจของนิทาน และความถูกต้องของการใช้ภาษา ต่อจากนั้นนักเรียนทุกกลุ่มนำนิทานที่กลุ่มเขียนขึ้นใหม่มาแสดงบทบาทสมมติโดยผู้สอนและผู้ช่วยวิจัยอีก 2 คนให้คะแนนความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนจากการแสดงบทบาทสมมติโดยยึดองค์ประกอบ 4 เกณฑ์ คือ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความถูกต้องของการใช้ภาษา การสื่อความหมายให้เข้าใจ และการใช้น้ำเสียงลีลา

จากการทดลองใช้แผนการสอนเรื่อง TAE-JO and YA-MO พบว่า การดำเนินกิจกรรมการตอบคำถามโดยให้นักเรียนแสดงแผ่นคำตอบนั้นเป็นกิจกรรมที่นักเรียนชอบมาก กิจกรรมหนึ่งซึ่งผู้สอนสามารถวัดได้ว่านักเรียนเข้าใจคำถามที่ถามหรือไม่จากแผ่นคำตอบที่นักเรียนเลือกและ จากการฟังนิทาน ประโยคที่นักเรียนชอบมากที่สุดคือ Get the heels! ส่วนคติสอนใจที่นักเรียนได้รับจากการฟังนิทาน คือการใช้ถ้อยคำที่สุภาพในการพูด เช่น ปากเป็นเอก เลขเป็นโท หรือ พูดดีเป็นศรีแก่ตัว ในการเขียนนิทานเรื่องใหม่โดยยึดตามคติที่ได้รับ กลุ่ม Alaska เขียนเรื่อง Pung Pond, กลุ่ม Big Stars เขียนเรื่อง Zasa & Macha, กลุ่ม Spicy Six Seasons เขียนเรื่อง Three Wishes, กลุ่ม Taxi เขียนเรื่อง Suparb & Yarbkhai, กลุ่ม Conijiwa (Vanila Sky) เขียนเรื่อง A Spiteful Princess และกลุ่ม Lord of the Ring เขียนเรื่อง The Fisherman's Wife

ในการแสดงบทบาทสมมติทุกกลุ่มมีการเตรียมอุปกรณ์ในการแสดงเป็นอย่างดี นักเรียนแสดงด้วยความมั่นใจ พูดจาฉะฉาน ชัดเจนและคล่องแคล่วมากขึ้น เนื่องมาจากการที่นักเรียนได้รับการฝึกมาหลายครั้งจึงทำให้นักเรียนทราบบทบาทในการทำงานของตนเอง

2.2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดความสามารถทางการพูด ภาษาอังกฤษ แบบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ และ แบบสอบถามความตระหนักในคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยมีรายละเอียด และขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

2.2.1 แบบวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้วิจัยวัดจากการแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับนิทานที่ผู้เรียนเขียนขึ้น หลังจากได้รับการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านล้านนาฉบับภาษาอังกฤษแต่ละเรื่อง ส่วนการให้คะแนนนั้นผู้วิจัยให้คะแนนโดยใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถทางการพูดที่ปรับมาจากของผจงกาญจน์ ภูวิภาดารวรรณ (2541 อ้างใน สมศักดิ์ ภูวิภาดารวรรณ, 2544) ซึ่งประกอบด้วย 4 เกณฑ์ คือ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความถูกต้องของการใช้ภาษา การสื่อความหมายให้เข้าใจ และการใช้น้ำเสียงลีลา (ดูภาคผนวก ค)

การวัดและประเมินความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษจากการแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับนิทานที่นักเรียนเขียนขึ้น ผู้วิจัยได้กำหนดน้ำหนักคะแนนไว้ดังนี้

1. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา	5 คะแนน
2. ความถูกต้องของการใช้ภาษา	5 คะแนน
3. การสื่อความหมายให้เข้าใจ	5 คะแนน
4. การใช้น้ำเสียงลีลา	5 คะแนน

รวม 20 คะแนน

เมื่อผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนจากการแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับนิทานที่ผู้เรียนเขียนขึ้นเสร็จแล้ว จึงนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษตรวจสอบแล้วจึงนำมาแก้ไขปรับปรุงก่อนนำไปใช้จริง

2.2.2 แบบวัดความสามารถทางการเขียนนิทานภาษาอังกฤษที่นักเรียนเขียนขึ้นเองหลังจากได้รับการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านล้านนาฉบับภาษาอังกฤษแต่ละเรื่อง ส่วนการให้คะแนนนั้น ผู้วิจัยให้คะแนนโดยใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถทางการเขียนที่ปรับมาจากของ สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ (2544, หน้า 145) ซึ่งประกอบด้วย 3 เกณฑ์ คือ การเขียนนำเสนอแนวคิดที่สอดคล้องคุณธรรม จริยธรรม ความต่อเนื่องและความน่าสนใจของนิทาน และความถูกต้องของการใช้ภาษา (ดูภาคผนวก ง)

การวัดและประเมินความสามารถทางการเขียนนิทานภาษาอังกฤษที่นักเรียนเขียนขึ้นเอง ผู้วิจัยได้กำหนดน้ำหนักคะแนนไว้ดังนี้

1. แนวคิดที่สอดคล้องคุณธรรม จริยธรรมที่พึงประสงค์	5 คะแนน
2. ความต่อเนื่องและความน่าสนใจของนิทาน	5 คะแนน
3. ความถูกต้องของการใช้ภาษา	5 คะแนน
รวม	15 คะแนน

เมื่อผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนความสามารถทางการเขียนนิทานภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เขียนขึ้นเสร็จแล้วจึงนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษตรวจสอบแล้วจึงนำมาแก้ไขปรับปรุงก่อนนำไปใช้จริง

2.2.3 แบบสอบถามความตระหนักในคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นแบบสอบถามปลายเปิด สอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อภูมิปัญญาท้องถิ่นว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบข้อคำถามที่กำหนดให้จำนวน 5 ข้อเกี่ยวกับการจัดตั้งสมาคมหรือชมรมที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่น บทบาทของนักเรียนและครูในการพัฒนาและรักษาภูมิปัญญาท้องถิ่น ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และค่านิยมในวัฒนธรรมตะวันตกทำให้ขาดการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการเรียนการสอน อีกทั้งให้นักเรียนเสนอแนะวิธีการอนุรักษ์และส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น แบบสอบถามนี้ใช้สอบถามนักเรียนก่อนการเรียนการสอน และหลังการเรียนการสอนครบทุกแผนการสอน จากการศึกษาความหมายของความตระหนักและระดับของความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของวรรณอุบล อภิชัย (2544)

ผู้วิจัยได้ปรับมาเป็นแบบสอบถามเพื่อใช้วัดความตระหนักในคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่นของนักเรียน (ดูภาคผนวก จ) หลังจากสร้างแบบสอบถามดังกล่าวแล้วจึงนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ จากนั้นผู้วิจัยทำการปรับปรุงแก้ไขส่วนบกพร่องแล้วนำแบบสอบถามนี้ไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมาย

3. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยในชั้นเรียน ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองสอนที่โรงเรียนสันกำแพง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ โดยศึกษาพัฒนาการด้านความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษจากการแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับนิทานที่นักเรียนเขียนขึ้น ศึกษาพัฒนาการด้านความสามารถทางการเขียนนิทานภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านล้านนาฉบับภาษาอังกฤษแต่ละเรื่อง และเปรียบเทียบความตระหนักในคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่นของนักเรียนก่อนและหลังการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านล้านนา

4. การดำเนินการและการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

4.1 นำแบบสอบถามความตระหนักในคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่นจำนวน 5 ข้อให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายตอบก่อนดำเนินการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านล้านนาฉบับภาษาอังกฤษ

4.2 ทำการสอนนักเรียนตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นระยะเวลา 10 สัปดาห์ๆ ละ 2 คาบๆ ละ 50 นาที ตั้งแต่วันที่ 14 พฤศจิกายน 2544 ถึงวันที่ 30 มกราคม 2545 ในการดำเนินการสอนตามแผนการสอนแต่ละแผนผู้วิจัยได้ทำการสอนตามขั้นตอนในกิจกรรมการเล่านิทานดังนี้ คือ ขั้นตอนการเล่านิทาน ขั้นตอนการเล่านิทาน และขั้นหลังการเล่านิทาน

4.3 นำแบบวัดความสามารถทางการพูด และการเขียนภาษาอังกฤษ ทำการวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนจากการแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับนิทานที่นักเรียนเขียนขึ้นและทำการวัดความสามารถทางการเขียนนิทานภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนเขียนขึ้นด้วยตนเองหลังการใช้แผนการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านล้านนาฉบับภาษาอังกฤษแต่ละเรื่องจำนวน 5 ครั้ง

4.4 นำแบบสอบถามความตระหนักในคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่นจำนวน 5 ข้อซึ่งเป็นชุดเดียวกับแบบสอบถามที่ใช้สอบถามก่อนการทดลองมาทำการสอบถามนักเรียนกลุ่มเป้าหมายหลังดำเนินการสอนโดยใช้นิทานพื้นบ้านล้านนาฉบับภาษาอังกฤษครบ 10 สัปดาห์

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS / PC+ โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

1. ศึกษาค่ามัธยฐานเลขคณิต และค่าร้อยละของคะแนนที่ได้จากแบบวัดความสามารถทางการพูด การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนรู้โดยใช้นิทานพื้นบ้านล้านนาฉบับภาษาอังกฤษแต่ละเรื่อง เทียบตามเกณฑ์การตัดสินผลการเรียนตามระเบียบการวัดผลและประเมินผลของกระทรวงศึกษาธิการ

2. เปรียบเทียบระดับความตระหนักในคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่นของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้นิทานพื้นบ้านล้านนาโดยคิดจากค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่ให้เหตุผลประกอบในการตอบแบบสอบถาม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ค่ามัธยฐานเลขคณิต และค่าร้อยละ